

[Dohrmann]

Det vigtige spørgsmål i dag er sådan set ikke, om dette er tilstrækkeligt, for det ved alle at det ikke er, det har lige præcis den modsatte virkning. Jeg synes i hvert tilfælde, at finansministeren i dag bør afsløre, om det er rigtigt, som det bliver antydnet visse steder, at vi allerede i februar måned kan vente en ny afgiftspakke. Hvis det er tilfældet, ville jeg da være meget taknemlig, hvis finansministeren også ville fortælle, om det eventuelt bliver i form af en momsforhøjelse.

Jeg tror, at regeringen lige så vel som alle vi andre udmærket er klar over, at det, man her foreslår, ikke hjælper et hak. Inden forårets komme bliver vi igen præsenteret for noget. Det ville afklare mange ting, hvis finansministeren her i dag ville fortælle, om det er en momsforhøjelse, man har på tapetet.

Maisted (FD):

Denne regering skal selvfølgelig have ros for, at den har ført en økonomisk politik, der bygger på en fast kronekurs og en stram indkomspolitik, så den dermed har fået renteniveauet ned. At renteniveauet er blevet nedbragt væsentligt, cirka til det halve af, hvad vi oplevede i 1982, har givet industrien et mægtigt opsving. Det kan man se på de investeringer, der er foretaget. Der har været en parallel udvikling imellem investeringerne i dansk industri og det overskud, industrien har fået. Man har ført en stram indkomspolitik, idet man sagde, at hvis man fastholdt en sådan politik, så ville der blive en real-lønsfremgang.

Og så kommer man på god, traditionel vis her med en række afgiftsforslag. Det er stik modsat det, regeringen gerne vil opnå. Det er ikke til at skelne fra de forslag, de socialistiske partier ville have fremsat, hvis de sad i regering. Tværtimod ville de nok have strammet noget op. Det vil sige, at på dette område har man kun valget imellem kolera og pest.

Det virker på den måde, at når lønmodtagerne får skatteforhøjelser, henvender de sig selvfølgelig til deres arbejdsgivere for at få mere i lønningsposen til at betale de stigende udgifter. Derved opnår regeringen det stik modsatte af det, den gerne vil. Den opnår en længelidning og et reallønsfald, altså stik modsat det, den gerne vil. I det næste lovforslag,

nr. L 103 om indgreb over for kommunerne, er der tale om at begrænse stigningstakten.

Det er helt sikkert, at det, der mangler hos regeringen, er mod til at gennemføre offentlige besparelser af en sådan størrelsesorden, at det virkelig nytter noget. Problemet er, at Danmark skal forøge sin eksport med 20 pct. – det er et stort tal – for at løse sine betalingsbalanceproblemer.

Vi opnår ikke balance i tingene i 1988. Vi husker tydeligt, at da vi havde folketingsvalg i 1984, sagde regeringen, at vi ville have balance i 1986. Da stod den daværende finansminister her på talerstolen og sagde, at han ikke fattede de partier, der ikke ville tage et medansvar, for vi havde balance over for udlandet i 1986. Nu siger regeringen: ja men vi får balance i 1988. Det er selvfølgelig meget bekvemt. Det er på den anden side af det næste folketingsvalg, så det er der altså ikke en djævel der kan efterkontrollere, før det hele er overstået.

Man kan se, at det offentlige forbrug er steget stærkt fra 1973 til 1985. Man kan næsten trække to parallelle linjer mellem underskuddet på betalingsbalancen og den stigning, der har været i de offentlige udgifter.

Hvis man reelt ønsker at løse disse problemer, kan det ikke nytte, som hr. Fogh Rasmussen siger, at begrænse aktiviteten i den offentlige sektor. Nej, så skal der være tale om et betragteligt fald. Det kan enhver se. Det er simpelt og logisk. Det er en sammenhæng, alle peger på, men som ingen gør noget ved. Det må der selvfølgelig være en forklaring på. Forklaringen er enkel: vi har i dag en magtfaktor i det danske samfund, nemlig 800.000–1.000.000 vælgere, der selvfølgelig ikke uden sværds slag vil give afkald på deres gode job i den offentlige sektor. Det vil sige, at de sidder på det administrative apparat. Bureaokraterne bestemmer, hvordan udviklingen i dette samfund skal gå.

Derfor har regeringen efter min bedste overbevisning ikke en jordisk chance for at få balance over for udlandet. Det er umuligt med et så højt udgiftsniveau at løse problemet: at få en eksportstigning på 20 pct., og det er det, der skal til. Opgaven er enkel at løse, men man vil ikke midlerne.

Hans Hækkerup (S):